

Наталія Дев'ятко

СКАРБИ ПРИМАРНИХ ОСТРОВІВ

Книга 1

КАРТА І КОМПАС

 ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 81.2я7
Д11

Піратський капітан Ярош Сокіл отримує зачаровану карту,
на якій вказано шлях до скарбів Примарних островів.
Але карта зникає: малюнок проявиться знову, коли він збере нову команду.
Знаходячи для команди як людей, так і зачарованих істот,
дехто з яких був йому ворогом, Ярош все більше наближається
до покинутої через поразку справи –
боротьби з безіменною Імперією і білокрилою Химерою,
які майже повністю знищили піратське братство.

Дев'ятко Наталія
Д11 Скарби Примарних островів. Книга 1. Карта і компас: Роман. — Тернопіль:
Навчальна книга–Богдан, 2011. — 304 с.
ISBN 978-966-10-0066-6

ББК 81.2я7

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-0066-6

© Дев'ятко Н., 2011
© Видавництво “Навчальна книга—
Богдан”, майнові права, 2011

ПРОЛОГ

оре тихо гойдало темні нічні хвилі, виблискувало примарним зеленим світлом. Здається, зачерпнеш солоної води, а в долонях залишиться сяйво.

Капітан Ярош Сокіл стояв на піску, дивився, як за виднокрай опускається місяць, віддаючи золотаве мерехтіння хвилям, які зеленили кордон між небом і морем. Сам середнього зросту, підперезаний соковито-багряним поясом, озброєний шаблею і пістолетом.

А волосся темно-русьяве, недовге, завивається на кінцях, зараз його не ховає, як зазвичай, піратська хустина.

У сусідній бухті стала на якір “Діаманта”, але пірат не поспішав підніматися на борт. Щось затримувало його сьогодні на березі.

— Про що ти думаєш, Яроше? Пригоди оминають тебе?

Біля краю прибою стояла постать, загорнута в темне вбрання. Вітер куйовдив волосся людини, та не торкався одягу, зітканого з ночі.

— Чого тобі? — Ярош із посмішкою на вустах повернувся до темної істоти.

— Хочеш знайти скарби, Соколе? — голос шелестів подібно до хвилі. — Незліченні багатства, гори срібла і золота, скрині, що не витримують ваги коштовного каміння... — істота теж усміхалась.

— Скарби! — очі Яроша спалахнули жагою, але одразу згасли. — Де вони? Де скарби?

— Дивись, — бліда рука постаті вказувала на море.

Хоч місяць вже заховався, та світіння води посилилось, наче загусло, утворюючи візерунчасті лінії. На дні, при самому березі, мальована зеленим світлом, лежала карта. Крізь мерехтіння хвиль малюнок здавався примарним, зваблливим...

Не втримавшись, Ярош причаровано ступив крок до води. Істота дзвінко, та холодно розсміялась.

Лінії спалахнули і вицвіли, а хвиля із зеленкуватим гребенем винесла на берег зношений шмат тканини.

Ярош підняв карту, з якої зникало примарне сяєво. Зникало, забираючи з собою малюнок. За кілька митей пірат уже тримав чистий клапоть тканини.

— Карта щезла, — трохи здивувався Ярош, пильно придивляючись до постаті.

— То ти жадаєш знайти скарби? — перепитала вона вже без посмішки.

— А є той пірат, що не жадає знайти скарби? — засміявся капітан піратського корабля. Закутана в темряву істота пішла геть від води. — Зачекай! Куди ти? А карта?..

Істота озирнулася, з-під одягу пробивалося зеленаве світіння.

Розділ 13
КУРС
НА ПРАТСЬКИЙ ПОРТ

—

апітан повернувся! — зраділа Фенікс, яка першою підбігла до Яроша, що піднімався на борт.

Команда трохи відступила, коли до них підпливла примара. Ричарда не було серед зустрічаючих.

— Куди ми тримаємо курс, капітане? — посміхався, запитав Мандрівник.

Давній подав Ярошу капелюх, що злетів з капітана, коли пірат вклонився перед командою, дякуючи за вірність.

— Курс на Тортугу!

Очі Сокола осяялись духом пригод, світлом, не замуленим жахом перед невідомим, а ще більше перед відомим.

“Діаманта” ставила вітрила. Іларія, Іржи та Андрій з берега махали кораблю, що зникав у ночі. Есмін вмовила їх не повертатися до непривітного світу, де на них не чекало нічого доброго.

Поліна і Рита крадькома спостерігали, як Юран і Фенікс щось розповідають Ярошу, який їх уважно слухає, не перебиваючи. Роксана із Юрієм показували Тимуру корабель. Роксана вже пообіцяла малому хлопцю, що навчить швидше за всіх вилазити на щоглу.

Смерть і Харон знайомилися з примарою, та примара виявилась небалакучою. Вона дивилася на море, майже не зважаючи на них.

— Поклич Лауру і принеси ліхтар, — наказав Ярош Юрану й обернувся до Фенікс. — І ти зі мною теж підеш.

Лаура з’явилася за хвилину, занепокоєна, певно, вона вже щось почула про те, що сталося, поки вони ходили в похід до гори.

Рита махнула Поліні, пропонуючи простежити, куди старші зібралися, але подруга жестом заперечила, бо відчувала, що ці дорослі справи їх не стосуються.

Яким би не був корабель, і яким би не був капітан, але на кожному кораблі є місце, де тримають полонених. Цього разу ув’язнили графа Елігерського.

Ричарду скували руки, а самого закрили в клітці. Ґрати поросли темною іржею.

Лаура опинилася між Ярошем і Фенікс, яка тримала світло.

— Ричард! — зітхнула Лаура, пориваючись кинутися до нього, щоб звільнити, але не рушила з місця й, оповита сумом, додала: — А я їм не вірила, Ричарде, що ти...

Граф важко поворушився, вчепившись у ґрати. Для знесилоного чаклуна кайдани були заважкі.

— Ні, Ажи, — пірат опустил пістолет. — Ти підеш з нами. І побачиш, як згасають очі звіра, або загинеш у бою з Імперією, з якою тобі колись вдалося домовитись.

— Ку-ку-рі-ку! — на уламку борту, що високо виступав над водою, сидів півень.

Сонячний птах хитро косився на них, бо для його погляду не перешкода примарне марево. Якщо сонце підіймається, його треба привітати.

— Ку-ку-рі-ку!

Й ув'язнені в підземеллях дракони більше не їстимуть об'їдки зі столів своїх господарів, повернувши собі небо. Й ангелів не лікуватимуть у божевільнях за те, що вони зрозуміли, що мають крила. Й чарівні кораблі, складені із зірок, борознитимуть справжнє небо, а не малюнки бездушних книжок. І люди не обиратимуть між милістю Імператора і свободою власної душі.

— Ку-ку-рі-ку! — сонячний птах прославляв світило, відганяючи приви-дів, як колись проганяв від людей нечисту силу.

Покликавши сонце тричі, півень перелетів на борт живого корабля. Піратський цвинтар залишився позаду, і напівпрозорі сонячні промені гладили крізь хмари морські хвилі, зовсім не схожі на кров давнього чудовиська.

А ввечері, коли зійшов місяць, тоненький серпик щойно народженого нічного світила, Ярош Сокіл розгорнув тканину, і сяєво намалювало на ній карту, яку на початку осені він бачив лише кілька митей.

Місячна доріжка була хитка, ще надто молода, як і той шлях, який вони обрали. Шлях у води, де місяць настільки яскравий, що може замінити сонце, а про сонце там навіть і не згадують.

Капітан стояв біля штурвала. Подарована пір'їна світилася на його капелюсі.

— Курс на Примарні острови! Ми знайдемо скарби!

І команда підтримала його схвальними криками, наче більше нічого не існувало у світі, окрім скарбів, захованих на тих островах.

“Діаманта” розпустила усі вітрила, неначе боялася запізнитися. Щогли сповило сяєво, яке випускали живі зірки на чарівній тканині. Новонароджений місяць дарував кораблю тїнь, і здавалося, що море теж рухається, відкриваючи їм таємниці своїх глибин.

Капітан може бути лякливим або дивним, його корабель може викинути на берег, або вороги відправлять судно у пащу Морського Диявола. Але капітан все одно залишається капітаном, він знаходить інший корабель і знову відправляється у відкрите море. І лише без команди пірат не може вважатися капітаном. Важлива не влада, бо капітана можуть скинути або навіть убити, за ним нема закону Імперії, здатного покарати злочинців, — важливе взаєморозуміння. Інакше команда не розділить полон або загибель нарівно, як завжди ділить здобич.

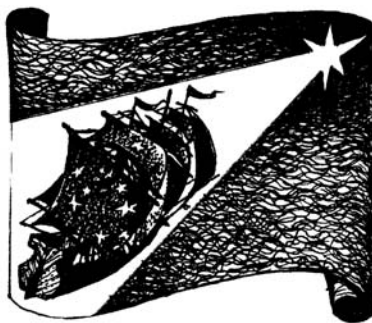
Карта скарбів вже не зникне, але якщо той, хто народився в Імперії, наслідиться мріяти, він побачить — обов'язково побачить! — темний корабель, що йде під усіма вітрилами. Йде до мети.

І лише тій людині обирати: забути, що бачив, повернувшись до повсякденних справ, або крикнути мрії: “Не щезай! Візьми мене з собою!” І з подивом помітити, що стоїш на березі моря, а повітря на смак солоне, і сонце гріє, але не засліплює, бо неможливо засліпити море.

А в очах того, хто пізнав мрію, теж відбивається море, котить неспішно хвилі, оберігаючи від цікавого погляду глибини, обіцяючи обернутися на бурю. Але поки очі твої просто тихо сяють посмішкою, бо попереду на тебе чекає пригода, де тільки ти маєш обирати, який шлях стане твоєю долею.

І кожна дорога хай буде, можливо, важкою, але завжди вірною тобі, якщо це насправді твоя дорога. Й узятий курс приведе тебе до твоєї, а не до чужої мети. Приведе обов'язково! Віриш, друже?..

Капітан Ярош Сокіл

ЗМІСТ

<i>Пролог</i>	3
<i>Розділ 1. Тихе приморське містечко</i>	6
<i>Розділ 2. Страта на світанні</i>	15
<i>Розділ 3. Нова команда</i>	25
<i>Розділ 4. Корабель з чорними вітрилами</i>	36
<i>Розділ 5. Змовники</i>	46
<i>Розділ 6. Воля міністра і радника</i>	57
<i>Розділ 7. Ричард, граф Елігерський</i>	74
<i>Розділ 8. Зустрічі і втрати</i>	84
<i>Розділ 9. Полонені Летючого Голландця</i>	94
<i>Розділ 10. Острів на межі життя</i>	108
<i>Розділ 11. Місто з очима звіра</i>	120
<i>Розділ 12. В'язні злих чарів</i>	135
<i>Розділ 13. Курс на піратський порт</i>	148
<i>Розділ 14. Вага зрад</i>	163
<i>Розділ 15. Сказання вогню і попелу</i>	180
<i>Розділ 16. Чари чаклунського туману</i>	200
<i>Розділ 17. Випробування штилем</i>	218
<i>Розділ 18. Засуджені до смерті</i>	236
<i>Розділ 19. Прокляття Мертвого міста</i>	250
<i>Розділ 20. Сновидіння з минулого</i>	265
<i>Розділ 21. Правосуддя Імперії</i>	283
<i>Розділ 22. Цвинтар піратських кораблів</i>	293

Літературно-художнє видання

Наталія Дев'ятко

СКАРБИ ПРИМАРНИХ ОСТРОВІВ

Книга 1
КАРТА І КОМПАС

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактори *Олеся Грабець, Любов Левчук*
Художники *Сергій та Яна Гавриші*
Верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 12.03.2011. Формат 84×90/16.
Папір офсетний. Гарнітура Таймс.
Умовн. друк. арк. 26,6. Умовн. фарбо-відб. 26,6.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua, office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

ISBN 9789661000666

9 | 789661 | 000666 |